„ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 55-lea 16 Pagini EXEMPLARUL { În România: 3 lei / În străinătate: 6 lei 16 Pagini Nr. 76 Vineri 18 Martie 1938

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 În străinătate în raport cu tariful postal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ȘI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în țară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

Misiunea notarilor
în comunele rurale

Comuna — mai cu seamă comuna rurală—nu este numai o simplă diviziune administrativă, o creație artificială a legiuitorului, ci o instituție socială în stat cu funcțiuni însemnate și care joacă același rol ca și familia într'o națiune.

De aceea într'o țară ca a noastră, cu majoritatea populației sale formată din locuitori la sate, administrația și gospodăria comunelor rurale merită o deosebită atenție. Să nu uităm că dintr'un total de 8879 comune—muncipii, comune urbane, comune suburbane și comune rurale — 8704 sunt rurale alcătuite fiecare dintr'un sat, sau mai multe sate.

Din nefericire, abuzul ce s'a făcut la noi de sistemul electiv, prin numeroasele alegeri ce s'au efectuat la sate, a avut două efecte : s'a făcut mai multă demagogie rurală, decât gospodărie și administrație și s'a slăbit simțul de solidaritate colectivă al sătenilor.

Demagogia la sate a creat o stare de spirit nenorocită, care s'a resimțit în toate direcțiile ce interesează dezvoltarea comunelor rurale.

Numeroasele legi administrative au dat mai multă importanță sistemului electiv și organizării consiliilor comunale, în cadrul unei administrații centralizatoare, de cât să asigure o bună gospodărie și administrație locală.

Totuși ,ele au lărgit atribuțiile notarului și au înțeles să facă dintr'ânsul agentul principal al puterei centrale, din cauza slăbiciunei celorlalte organe create prin alegeri : primarul și consiliul comunal.

Misiunea notarului este importantă, căci el e însărcinat cu aplicarea legilor și regulamentelor administrative, a ordonanțelor și a instrucțiilor ministeriale ; iar în calitate de șef al poliției administrative și de ofițer al poliției judiciare — cu executarea măsurilor ce interesează siguranța generală.

Prin delegație el are și atribuții de ofițer al stării civile, fiind dator să întocmească actele de stare civilă în condițiile prevăzute de legi. După legea administrativă notarul nu-i numai un funcționar biurocratic, ci și un agent activ, care trebue să se intereseze de aproape de nevoile comunei și ale populațiunii sale, de starea morală și materială a locuitorilor, de condițiile vieței lor economice și culturale.

De aceea i s'a acordat dreptul să asiste la consiliile comunale, ca să dea sfaturi și îndrumări celor însărcinați cu administrația și îngrijirea gospodăriei comunale în calitate de agent al autorității centrale.

Pentru îndeplinirea tuturor îndatoririlor și atribuțiilor fixate, a trebuit ca notarii să fie numiți dintre elementele capabile, cu titluri academice, sau absolvenți ai școlilor speciale de pregătire administrativă. Mai sunt însă menținuți în funcțiunile de notari, în teritoriile alipite, elemente minoritare, care nici până azi nu cunosc bine limba română ; sau care, înțeleg să lucreze împotriva intereselor statului român unitar.

Ministerul de justiție a luat buna dispoziție să înlăture din funcțiuni pe notarii publici ce nu cunosc bine limba română.

Aceeaș măsură trebue s'o ia și ministerul de interne în ce privește pe notarii comunali ce nu cunosc bine limba română. Firește că după 20 de ani de la unire numai este îngăduit niciunui funcționar public să ignoreze limba oficială a statului.

Dar, ministerul de interne este dator să înlăture și pe notarii maghiari, sau maghiarizați din jud. Trei Scaune, Ciuc, Odorhei și Mureș, care, după cum am dovedit, au falsificat actele de stare civilă ale românilor, trecându-i la alte confesiuni cu scopul de a spori numărul secuilor, sau maghiarilor. Pe lângă misiunea lor în ordinea administrativă și gospodărească, notarii trebue să îndeplinească și misiunea impusă lor de interesele națiunei dominante.

FLORI DE CÂMP — MIȘU TEIȘANU

M. S. Regele și-a amânat vizita în Anglia

Londra, 15 (Rador). — Agenția Reuter transmite următorul comunicat publicat de Buckingham Palace :

M. S. Regele Carol al României a sugerat ca în urma recentelor desfășurări ale situației internaționale vizita oficială pe care trebuia să o facă în Marea Britanie la 22 Martie să fie amânată pentru o dată ulterioară.

M. S. Regele Angliei, apreciind împrejurările în care această sugestie a fost făcută, a acceptat-o, firește, cu profund regret.

COMUNICAT Nr. 34

Mareșalul Curții Regale face cunoscut următoarele :

„Luând în considerațiune situația internațională, Majestatea Sa Regele a binevoit a hotărî ca Inalta Sa vizită la Londra, proectată pentru data de 22 Martie a. c. să fie amânată pentru o dată mai târzie.

Majestatea Sa Regele Angliei, apreciind împrejurările în care a fost făcută această sugestiune a binevoit a o accepta cu mare părere de rău".

Primirea oficială
a d-lui Hitler la Viena

Prin telefon, dela trimisul nostru special

Viena, 15. — De patru zile, Viena este într'o nemai întâlnită frământare, dar astăzi a fost, credem, maximum de fierbere și de entuziasm.

La ora 11 dim., d. Adolf Hitler a vorbit multimei, adunate în Heldtenplatz.

Cât e de mare această piață a Eroilor, era neîncăpătoare și mulțimea era înghesuită și massată dela Schwartzenbergplatz și Ring până la Bundesplatz, înglobând imensul Volksgarten, din apropiere.

Un milion de oameni pe Ring, patru sute de mii de ascultători în Heldenplatz și în împrejurimi — sună comunicarea oficială. Dar participarea numerică nu e suficientă să zugrăvească situația reală de delir hipnotic a mulțimii.

E atâta hotărîre și exuberanță, încât ne-am controlat impresiile la ceilalți confrați străini, cari au avut prilejul să vadă manifestându-se alte neamuri cu temperamente diferite.

Un ziarist englez, dela „Daily Express", făcea o remarcă, oarecum lipsită de pietate : „Un sfânt din cer de s'ar fi coborît în Viena, nu știm cum ar fi fost mai cald primit".

Vocea cancelarului Hitler, aspră, sacadată, pătrunzătoare, cu pauze voite între fraze, făcea să freamăte mulțimea imensă și agitată ca o mare.

De pe crengile tuturor arborilor, de pe statuile monumentale ale arhiducelui Carol și principelui Eugeniu, din grădina nesfârșită ce constitue o continuare a pieței Eroilor, de pretutindeni, răsună un strigăt tumultuos ca valurile oceanului ce se sparg de stânci : „Ein Volk, ein Reich, ein Fuehrer" și un refren de mii de ori repetat „Heil ! Heil !..."

Cum de nu s'au rupt coardele vocale, cum n'au obosit mâinile întinse în salut german ?

Ce speranțe, ce reacțiune, ce forță stau la baza acestei uniri, în care biologia, diferențele de ritm, de mentalitate de temperament își au greutatea lor, dar cari, totuș, nu înfrâng idealul unității naționale.

„Patria mea a intrat în Germania unită" a fost baza cuvântării rostită la Heldenplatz. „Am văzut îndeplinindu-se cea mai mare dorință a vieții mele", a spus d. Hitler, adresându-se invalizilor de război așezați în tribuna de onoare.

După amiază, a fost defilarea trupelor germane și austriace, defilare, care a durat vreo trei ore.

Socotim că n'a rămas acasă niciunul din membrii familiilor austriace, atât de nemaivăzută era aglomerația. Dela Burgtor, unde era tribuna de onoare, au pornit pe rând unitățile motorizate, cu tancuri, artilerie grea, apoi dragonii austriaci, vânătorii germani, infanteriști, pionieri, etc., toate sub comanda generalului Von Bock, șeful corpului 8 de armată, venit în Austria.

In primul rând, avioanele — 400, spune oficialitatea — au înegrit cerul însorit al acestei zile calde de început de primăvară.

Inutil să mai repetăm cu ce entuziasm fără margini a salutat mulțimea unitățile militare și îmbinarea armelor austro-germane și cu ce căldură triumfală a fost întâmpinat Fuehrerul german la întoarcerea dela Burgtor către „Imperial-Hotel", de pe Kaerntner Ring, unde locuește, în fața căruia mulțimea era strânsă și stâlcită ca într'o imensă presă.

Festivitățile și serbările n'au împiedecat mersul legislativ al unificării. Deciziunile național-socialiste aplicate și

(Continuare in pag. 2-a)

MAREA BRITANIE ȘI EUROPA DUNAREANA

Ultima cuvântare a d-lui Neville Chamberlain, în Camera Comunelor, cu privire la Austria, ne aduce câteva fapte noi și dovedește o atitudine mai energică, dar nu schimbă esențial, pentru moment, politica britanică față de Europa dunareană.

După ce enumeră protestele — rămase fără urmare — adresate la Berlin, primul ministru expune punctul de vedere german, așa cum a fost prezentat ministerului de externe britanic, printr'o notă a d-lui von Neurath, președintele consiliului secret diplomatic al Führerului. Marea Britanie, spune în rezumat această notă, nu poate revendica rolul de protector al Austriei. Independența acestei țări era o chestiune a poporului german. Germania n'a comis un act de forță, căci trupele Reichului au intrat în Austria la cererea guvernului din Viena.

D. Chamberlain declară că guvernul britanic nu poate împărtăși această părere. Marea Britanie are dreptul să se opună la înstrăinarea independenței austriace, atât pe temeiul tratatelor, pe care le-a semnat, cât și al faptului că Austria este membră a Societății Națiunilor. De altfel Marea Britanie este și trebue să fie interesată de evenimentele din Europa Centrală.

Trecând la Cehoslovacia, d. Chamberlain arată că guvernul german a dat asigurări ministerului cehoslovac că urmărește îmbunătățirea raporturilor cu Praga și că se consideră legat prin convenția de arbitraj din 1925 cu Cehoslovacia, convenție, anexată la pactul de la Locarno, prin care părțile se obligă să supună, fie arbitrajului, fie Curții Permanente de justiție internațională de la Haga, diferendele, asupra cărora o înțelegere nu se poate stabili, pe cale amicală.

In fine, după ce raportează Camerei despre schimburile de vederi cu Franța și încercările inutile de a asocia Italia la un protest contra acțiunii germane în Austria, primul ministru britanic ajunge la încheerea că Marea Britanie dezaprobă actul Germaniei, dar că întrebuințarea forței ar fi dus la război. Faptele nu pot fi însă privite cu indiferență. Efectele lor nu pot fi deocamdată calculate, dar e în afară de îndoială că ele măresc nesiguranța în Europa și întârzie acțiunea de refacere economică.

Cea dintâi concluzie, pe care Marea Britanie o trage din evenimentele din Austria, este de a-și revizui politica de înarmări.

Subsecretarul de stat, d. Buttler, asupra cererii mai multor deputați de a da asigurări Cehoslovaciei, precizează poziția guvernului britanic, față de această țară. Politica engleză, — a spus d-sa, — rămâne credincioasă Societății Națiunilor și se va strădui ca siguranța colectivă să devină o realitate. Până atunci, în ce privește politica britanică față de Europa Centrală, guvernul se menține la declarația din 21 Februarie a. c. a lui sir Iohn Simon, care spunea la acea dată : „Obligațiile guvernului britanic față de Austria și Cehoslovacia sunt cele asumate de orice membru al Societății Națiunilor, față de oricare din ceilalți membri. In afară de aceasta, el nu a dat și nu dă o garanție specială față de una sau alta din aceste țări".

Cu toată gravitatea dezechilibrului creat în Europa Centrală și dunăreană, prin absorbirea Austriei de către Germania, guvernul britanic își modifică atitudinea din punct de vedere politic și militar, dar nu și din punct de vedere juridic. Metoda, prin care s'a înfăptuit Anschlussul este dezaprobată. Situația e considerată gravă. Inarmarea Marei Britanii va fi sporită. Londra se interesează de soarta Europei Centrale, dar obligațiile ei față de Cehoslovacia rămân numai cele care decurg din pactul Societății Națiunilor. Diplomația britanică nu dă nicio garanție specială vreunei țări din Europa Orientală și nici Cehoslovaciei, aliată cu Franța.

Această atitudine este ea definitivă sau nu ?

Convorbirile franco-britanice din ultima lună, cu privire la independența Austriei, nu ne permit să întrevedem răspunsul la această întrebare. La 17 Februarie a. c., d. Eden făcea o bună primire unui proect francez de declarație franco-engleză, privitor la independența Austriei. Trei zile mai târziu d. Eden era demisionar și după alte câteva zile d. Chamberlain dădea la Paris un răspuns negativ. Acest refuz a costat poate pe Austria independența ei. In timpul desfășurării evenimentelor, care au dus la Anschluss, guvernul englez a înțeles mai bine necesitatea unei atitudini solidare cu Franța și a încercat — fără succes — să obțină o atitudine paralelă din partea Italiei. Era prea târziu însă spre a mai împiedica mersul fatal al evenimentelor.

Istoria se repetă deseori. Se va repeta și în cazul Cehoslovaciei și al Europei dunărene în general ? E probabil că recentele declarații din Camera Comunelor nu sunt ultimul cuvânt al Marei Britanii.

Schimburi de vederi active au loc între Franța și Marea Britanie, în momentul de față. Ele au un îndoit scop : In primul rând de a găsi modalitatea prin care Anglia să participe la organizarea unei acțiuni comune a Statelor din Europa Centrală, interesate în menținerea situației lor actuale ; în al doilea rând, de a preciza rolul Marei Britanii și obligațiile ei, în cazul când ar intra în funcțiune pactul de asistență dintre Franța și Cehoslovacia.

Extinderea colaborării britanice nu este ușoară în practică, dar ea nu poate fi exclusă în principiu. Desfășurarea convorbirilor franco-engleze în curs ne va lămuri asupra posibilităților ei.

In lumea internațională de azi însă, toate chestiunile se leagă : orientarea politicii britanice față de Europa Centrală, atârnă în foarte mare măsură de rezultatele, care vor putea fi dobândite în Mediterana, în urma negocierilor anglo-italiene.

SCRISORI DIN LONDRA

PROCESUL DELA MOSCOVA

de AUGUR

Londra, Martie

Spre a înțelege politica Rusiei, cel puțin în legătură cu afacerile din Europa, trebue să cunoaștem linia conducătoare a gândirii cârmuitorului ei, Stalin. Trebue să mărturisim că această cunoștință e incompletă la noi, fiindcă ne lipsesc elementele esențiale și pentru acest motiv ne e greu să formulăm o opinie hotărîtă. Care e înțelesul exact, bunăoară, al acestui nou proces monstru dela Moscova, care a adus moartea unui grup de bolșevici, tovarăși ai lui Lenin, depe vremea când revoluția începea abia să cucerească Rusia?

Când spunem Stalin, suntem gata să admitem că acest nume ascunde probabil un grup anonim, care în comun exercită o autoritate dictatorială în Rusia. Presa oficială de acolo, — și nu există alta — sugerează masselor ideea că Stalin e părintele Patriei și izvorul din care curg toate binefacerile regimului. Când au fost salvați exploratorii sovietici, cari au petrecut opt luni în mijlocul tuturor pericolelor, pe o banchiză polară, echipa de salvare a sosit, ducând cu ea un portret al lui Stalin. Deci, portretul acestuia este emblema regimului prezent. Spunem aproape: țarul Stalin, atât de mare este asemănarea între adorația oficială ce se impune la Moscova pentru persoana lui, cu aceea care până la urmă a anihilat vitalitatea dinastiei Romanovilor.

Dacă izbutim deci, să cunoaștem direcția spre care tinde gândul lui Stalin, vom fi rezolvat problema politicii ruse în legătură cu treburile noastre europene. După cum am spus, plutim în necunoscut, și acest nou proces monstruos nu ne spune nimic pozitiv. Evident, putem afirma că rezultatul acestui proces va fi distrugerea completă a vechilor revoluționari comuniști. Impreună cu procesele precedente, a fost o adevărată hecatombă, care a măturat rămășițele vechei garde a lui Lenin. Aceasta e atât de adevărat, încât azi din comitetul politic al lui Lenin și din primul comitet executiv al partidului comunist, din întreaga pleiadă de autori ai revoluției, nu mai rămân acum decât doi oameni: Stalin, dictatorul de azi și sărmanul Kalinin, simplu pion, care niciodată n'a fost întrebuințat la altceva decât să slujească de om de paie, și de paravan adevăraților șefi ai mișcării.

(Continuare in pagina 2-a)

OPERAȚIILE PE FRONTUL DIN ARAGON

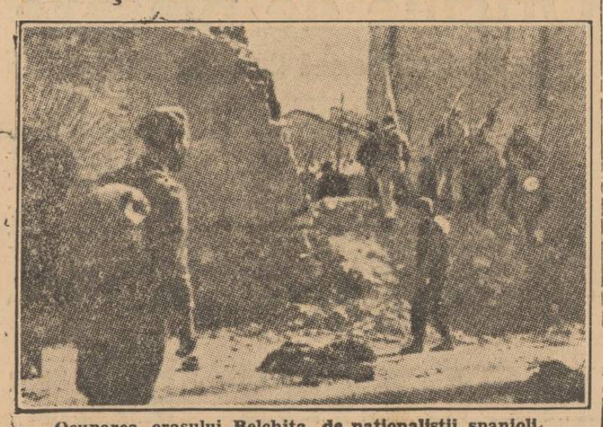

Ocuparea orașului Belchita, de naționaliștii spanioli.

Primele trupe germane, de miliției, își fac apariția pe străzile Insbruckului